

Una de relatius

Són molt usuals els pleonasmes que es cometen en les oracions subordinades anomenades relatives. Sovint hi representem, innecessàriament, per mitjà d'un pronom feble un complement que ja hi figura representat pel terme relatiu: Vaig trobar una persona que feia molt de temps que no «la» veia. Es un diari que «el» lleigeixo cada dia. En les oracions precedents, els pronoms febles consignats entre cometes són pleonàstics i en bona sintaxi hi haurien d'ésser eliminats rigorosament, car el terme que representen —el complement directe del verb— ja hi és representat pel pronom relatiu que. Anàlogament, en No he sabut res més d'aquella noia a qui «li» vaig dedicar el llibre, caldria ometre el pronom li expressió del complement indirecte, que ja hi figura representat pel relatiu qui precedit de la preposició. Només en llenguatge col·loquial són admissibles, a tot estirar, frases com Es una revista que no me la miro gaire, en què la funció del relatiu s'ha afeblit fins a esdevenir un mer element d'enllaç.

Però el terme relatiu pot exercir no solament funcions de complement sinó també de subjecte, el qual, d'altra banda, en una llengua com és ara el català, és normal que sigui sobreentès. Així, en les dues oracions subordinades integrades en les dues proposicions següents, Es un diccionari que em fa molt de servei i Es un diccionari que consulto sovint en la primera el subjecte és representat pel relatiu que i en la segona hi figura sobreentès —jo—, el relatiu que exercint-hi la funció no de subjecte sinó de complement directe. Aleshores, una oració principal com Aquesta és la decisió dels grups més influents... en què figuren dos elements, la decisió i els grups més influents, aptes com a antecedent d'un terme relatiu, pot admetre, amb un mateix significat, les dues subordinades següents: ...que imposen a la majoria i ...que la imposen a la majoria. Potser en la primera algú trobaria a faltar l'expressió del complement directe i potser algú altre creuria que en la segona el pronom la és pleonàstic. Però podem admetre com a ben correctes totes dues oracions. En la primera el relatiu que es el complement directe (substituint la decisió) i el subjecte, com es normal, hi figura sobreentès. En la segona, en canvi, el relatiu que es el subjecte (substituint els grups més influents) i el complement directe hi figura representat pel pronom feble —a— que no es, per tant, pleonàstic.

Albert Jane